

СЛАВЯНИНИ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕН ВЪСТНИКЪ.

БРОЙ 100.

Русчунъ 26 Апрель 1886.

ГОД. VII.

Излиза три пъти въ седмицата
всѣки:

Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
шест месеци 12 лева ср.
три " " 7 " "

Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
надписва са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчунъ.

Неплатени писма не са приематъ
Ръкописи назадъ се непращатъ

За обявления се заплаща:
За всѣки рѣдъ при пръвѣ пѣтъ 20 ст.
" " " " вторий " 10 ст.

Редакторитѣ на „Независимостъ“ пра
вятъ съюзъ съ Цанкова!

Който е челъ редовно и съ вниманіе в. „Независимостъ“ той навѣрно е забеляжалъ, че редакторитѣ му — тритѣ сияюща звѣзди на Балканския полуостровъ — въ всѣки единъ брой почти промѣняватъ политиката и мнѣнието си и излизатъ съ разни бои. Тѣй напримѣръ: въ началото тѣ са показваха революционери, непримирими, непокорими, искусни политици, поклонници на Маколея, Писарева, Любена Каравелова, Ботева и проч. послѣ са показваха ръководители народа, не прекланятъ предъ никого глава, непоколебими, прогресисти, врагове на самовара и камбаната и най-сетнѣ излизатъ въ послѣдния си брой, да доказватъ че непринадлѣжатъ на никоя партия! Съ една дума всичко общо земено излиза, че никоя нация въ свѣта не е раждала подобни люде съ хуманни начала, па даже и България. Това че е тѣй, доказва послѣдната „Независимостъ“ брой 12, въ която като се говори, че съединението немогло да стане както го искали редакторитѣ, канятъ всичкитѣ партии и предателитѣ, съ които са биле даже цапунали, да се сгруппиратъ около тѣхъ и да свалятъ веднага сегашното рабско правителство. Отъ друга страна пакъ правятъ друго, тѣ влазятъ въ споразумѣние съ Цанкова, та дано се увеличи партията имъ и да се уголѣми силата имъ, поетжика, която показва, че не е чистъ косъмътъ и на троеличнитѣ редактори, приваждатъ къмъ седмата Велика Европейска сила. Ние тука нѣма да се ограничаваме да описваме мордикитѣ имъ, а ще се основемъ на фактоветѣ, които ясно и краснорѣчиво говорятъ, че дѣйствиелно троеличнитѣ независими редактори, трѣбва да бждатъ искусни и първо качество глупци, защото си мѣняватъ често боята както казахме по-горѣ като животното що носи името „Хамелеонъ“, тѣ отъ сериозни ставатъ глупави и смѣшни все повече и повече, колкото продължаватъ да издаватъ „Независимостъ“; а пакъ за да се покажатъ самостоятелни, заявяватъ на всеуслышание, че тѣ непринадлѣжатъ на никоя партия (вижъ брой 12 на „Независимостъ“). Обаче позорния фактъ извършенъ по Великденъ, показва, че тѣ ако и да отричатъ, принадлежатъ на нѣкаква си партия, която е

по-близо до Цанковиститѣ отъ колкото до либералитѣ. За да не бждемъ голословни, ще расправимъ на читателитѣ за „знание“ историята на събитието:

Още отъ самото издаване на в. „Независимостъ“ послѣ войната съ Сърбия, ние въ единъ брой на в. „Славянинъ“ казахме, че ако г-да редакторитѣ на „Независимостъ“ не влазятъ въ правиятъ а върватъ изъ трѣмливиятъ пѣтъ, то скоро ще се сгруппиратъ съ глава надолу и ще бждатъ прѣзрѣни отъ обществоото. Не се мина обаче много врѣме и ето ти че нашитѣ думи се изпълниха. Революционеритѣ, които вървѣха напредъ, намѣсто да продължаватъ вървежътъ си отстъпватъ отъ позицитѣ три стѣпки назадъ и отъ непобѣдими, непоколебими и непокорни изведнажъ слагатъ оржжието си, прекланятъ глава и уши, захвърлятъ всичко на страна и колѣнопреклонно съ рабска доблестъ отиватъ и то при кого? При Цанкова — изменника и предателя на нашето отечество да просятъ милостъ отъ него да ги прибере подъ знамето си. Това вече не е нито инсинуация, нито клевета, а чисто фактъ извършенъ не отдавна и по тоя начинъ на третия денъ по „Великденъ“ т. г. едина отъ редакторитѣ на „Независимостъ“ а именно купонния Канцлеръ на седмата велика сила г. Д. Ризовъ отива (разбира се като е земъ предварително съгласието на двамата си другари) у кжщата на Цанкова и поискалъ да се представи предъ него. Послѣдний го приеми като му казалъ: „че неговата кжща е оворена за всички ония лица, които желѣтъ да постѣпѣтъ подъ неговото „патриотическо знаме“, биле тѣ отъ каквато и да е партия“. Какво се е говорило всичко подробно не се знае; но най-главното, което знаемъ и което бие на очи е: че отъ името на другаритѣ си Ризовъ подава рѣка Цанкову и предлага свързване на единъ съюзъ вѣченъ и дълго траенъ, като работятъ заедно за свалянието на сегашното рабско (!) правителство, което тѣ съ своитѣ залпове неможе да го свалятъ. Освѣнъ това молилъ въ сжщето врѣме Цанкова, да забрави всичко що сж писали за него и да ги прости за грѣшкитѣ що сж направили, тѣй като тѣ намиратъ днесъ него единичкия патриотъ отъ българския народъ, който може да избави България отъ зиящата про-

пасть. Цанковъ слѣдъ като изслушалъ доблестния битолски просякъ, казалъ: че той приема на драго сърдце съюзътъ, но предварително трѣба да земе мнѣнието и съгласието на едномисленницитѣ си отъ страхъ да не би да стане разцѣпление. И дѣйствително на сжщия денъ още Цанковъ свиква събрание у дома си, на което слѣдъ дълги прѣбирни, дошло до заключение, че немогатъ да се приематъ подобни вагабонти (изрично казано) въ редоветѣ на Цанковата партия. На Цанкова станало мжчно и настоявалъ да се приематъ „треличнитѣ“, но те отхвърлило молбата му. А пакъ за да се не каже и расчюе повѣнъ, че свѣтеца прави съюзъ съ „Ризовъ и Сіе“ побърза въ в. „Срѣдецъ“, който се преименува в. „Свѣтлина“ съ едно писмо обнародвано въ края на вѣстника, да съобщи на едномисленницитѣ си, че той никакво споразумѣние не е правилъ съ властующата днесъ партия или пакъ съ частни. Това било парочно пуенато за да се компрометирала ужъ партията му. Послѣ това Ризовъ е ходилъ пакъ у вратчанския мжченикъ, но не се знае какъвъ край е земъ съюзътъ, защото и до днесъ още Ризовъ истрива праговетѣ на Цанкова.

Отъ всичкото до тукъ изложено вѣрваме, че читателя си е съставилъ понятие, до какво безобразие и ничтожество сж достигнали редакторитѣ на „Независимостъ“ и какви сж людето, които се препорѣчваха за ръководители на челоуѣчеството, назители на хуманитѣ начала и седмата велика сила, която се оажби на цѣла Европа, а най-вече на матушката.

Като излазяме вѣнъ отъ кръгътъ на всѣко пристрастие и се изложимъ на здрава точка, ще попитаме смиренно да ни отговорятъ редакторитѣ на „Независимостъ“ а особно г. Захария Стояновъ съ подписа си: На коя партия тѣ принадлежатъ и защо правятъ съюзъ съ Цанкова, когато тѣ „троицата“ бѣха до толкова силни, што оплашиха даже Россия? Тия ли сж сжщитѣ лица, които въздигаха правителството сегашно, когато се нагърби на свой рискъ да приеме извършената революция на 6 Септември? Кждѣ оставиха вѣчно повтаряющитѣ думи: *Троица сме, троица да останемъ пакъ ще се боримъ и никому неприкланяме глава*. . . . . Кой сж причинитѣ дѣто паднаха тол-

кова низко, та отидоха да се подмилкватъ на Цанкова? Кждѣ остана тѣхната самостоятелност, честностъ, искренностъ за които писаха толкова пѣти въ „Независимостъ“? И най-сетнѣ Като неискатъ власть (?) защо толкова желаятъ свалянието на това Министерство, да ли нѣматъ нѣкоя тайна цѣль, която да е известна тѣмъ и Цанкову? — Ний обичаме да вѣрваме, че на тия запитвания ще ни отговорятъ съ неувни и хамалски языкъ, но неказаното до тукъ ясно очертава като каква е цѣльта на троеличнитѣ редактори и това поне до нейде да знае народа, какво има да вършатъ за напредъ тия реакционери и да може съ врѣме да земе мѣрки и да не се ажже — по проповѣдитѣ имъ. Ний ще се повърнемъ пакъ по тоя въпросъ.

Ние препорѣчваме на рускитѣ консули въ България Пловдивския вѣстникъ „Съединение“. Въ първия си брой, тоя вѣстникъ плое огънь противъ ония Българи, които непослушали Россия и направили Пловдивския превратъ; а въ втория тоя поддържа че такава едно повѣдение било непатриотическо и глупаво. Споредъ него, Българитѣ би трѣбали да се държатъ тѣсно залепени у Руситѣ, защото нашата народна задача не се била свършвала съ съединението на двѣтѣ Българияи. Имали сме и други провинции да съединяваме, си речъ още Тракия и Македония, и безъ русска помощъ неможали сме да постигнемъ тая си цѣль. Трѣбали сме да се ползваме отъ русското приятелство за да обединимъ цѣлото българско племе и като го осилимъ и направимъ въ състояние да се държи само на краката си, тогава сме можали да обрнемъ гърба си на матушка Россия.

Наистина, прелестенъ Пезуитизмъ и ние на драго сърдце се съзнаваме публично, че такива хитрости не са ни минавали презъ главата. Ние никога не сме помислювали, че трѣба да сме добръ съ Россия единствено за да я експлоатирваме, ние никога не сме сатрали Россия като на една млѣчна крава, която сме трѣбали дълго врѣме да почесваме по врата за да я доимъ по-лесно. Ние сме искали да бждемъ добръ съ Руситѣ само защото сж Славяне и православни и нищо по-вече.

